

NA JEDNEJ LODI

E

Enja Rúčková

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Enja Růčková

NA
JEDNEJ
LODI

Pre špecialistku Lucku,
ktorá chcela „brutálne romantickú knihu“ 😊

Autor: © Enja Rúčková
Korektúra: Anetta Letková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš
Tlač: Alfa print, Martin
Rok vydania: 2023, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-491-5

PRVÁ ČASŤ

ROMANTICKÝ VÍKEND PRI VODE

Láska, hoci slepá je, sa nestratí.

P. Bažík a M. Čírová: *Kto vie* (seriál *Divoké kone*)

IZABELA

Večerná zábava sa ešte len rozbiehala a nám sa už na päty stihli nalepiť cudzí chalani. Stáli sme neďaleko stánku s čapovanými nápojmi a chytľavo sa smiali, totálne ignorujúc okolie. Bola to *naša* babská jazda, *náš* večer. Nikoho ďalšieho sme vedľa seba nepotrebovali.

A potom sa odkiaľsi vynorili ONI.

Boli traja. Ich mená sa nám mali navždy vryť do pamäti.

Zatiaľ však len postávali vedľa nás, bez slova, zato s nemiernym veľkým záujmom. Zo začiatku som ich veľmi neregistrovala, hlučné okolie a pripití mladíci mi boli ukradnutí. Netúžila som nikoho baliť. Prišla som sa zabávať, vypustiť paru, stráviť divoký víkend so svojimi kamoškami, s ktorými som sa zoznámila na stepaerobiku.

Naplánovali sme si toho veľa, to áno, ale nezáväznú vzťahy s chalanmi do našich plánov nijako nezapadali. Sľúbili sme si, že to tak ostane, aj keby padali z neba fúriky.

V duchu tohto sľubu ma smiech rýchlo prešiel. Počastovala som našich troch votrelcov nepriateľským pohľadom. Potom som schmatla svoje kamošky, čiernovlasú Heňu jednou rukou a plavovlasú Maru druhou, a začala ich ťahať preč.

Neprekážalo im to. Ešte stále sa uletene rehlili. Vypili toho podstatne viac ako ja, lebo do tohto vychyteného rekreačného areálu dorazili skorším spojom, a tak tu boli oveľa dlhšie. Postavili stan a čakali na mňa. Nemohla som im mať za zlé, že popri tom čakaní stiahli fľašu červeného vína ani že tú druhú vypili v rámci priateľského zoznamovania sa s obyvateľmi stanov v našom najbližšom okolí.

Keď som konečne docestovala, zarazilo ma, že baby sú na inej vlne ako ja. Bola však s nimi zábava a niekto musel byť zodpovedný a dávať na ne pozor, nie? Tak som sa tej úlohy dnes večer zhostila ja.

„Poďme trsať, baby!“ navrhla som veselo. „Dobre hrajú!“

Heňa s Marou ako na povel zvýskli: „*Horúca láska!*“

Všetky tri sme sa rozbehli na trávnatú plochu, ktorá sa tvá-

řila ako tanečný parket, a pripojili sa k hlúčiku bláznivo sa vr-
tiacich ľudí. Atmosféra letnej diskopárty s česko-slovenskými
hitmi bola skvelá. Všade kopa pohodľakov, ktorí nerobili dra-
hoty. Svetlá z laserov sem-tam premohli nočnú temnotu, kresli-
li farebné obrazce po hladine priehrady, v okolí ktorej sa celé
toto víkendové šialenstvo odohrávalo.

S babami sme sa zúčastnili na ňom už dvakrát. A nikdy sa
nič výnimočné nestalo. Prečo by to malo byť tentoraz inak?

Iste, každý rok sme sa zoznámili s novými ľuďmi, predvá-
dzali svoje tanečné kreácie do skorých ranných hodín, niečo
popili, bezstarostne sa čľapkali v priehrade a zaspávali
v malom stane, no nikdy sa neprihodilo nič, čo by túto našu
tradíciu rozhodilo. Úplne presne sme vedeli, kam ideme, čo
nás čaká, kde si kúpime jedlo a kde budeme chytať prvý júno-
vý bronz. Vedeli sme, že ostaneme stále spolu. Nemienila som
meniť na tom absolútne nič.

Traja votrelci si však mysleli niečo iné. Netrvalo dlho
a zaregistrovala som ich tváre v našej bezprostrednej blízkosti.
Opäť.

S tmou mám problém, ale tí traja sa občas ocitli v páse dis-
kotékových svetiel, takže som ich mohla poľahky sledovať.
Nenápadne sa presúvali, krôčik po krôčiku, a nebolo pochýb
o tom, kam majú namierené.

Nešlo mi do hlavy, prečo si v tom enormnom množstve od-
viazaných dievčat vyhliadli práve nás tri. Nijako sme nevytřčali
z davu. Neprovokovali sme výzorom, správaním ani tancom.
Boli sme úplne obyčajné.

Zamračila som sa a začala si ich viac všímať. Čo od nás
chcú? Prečo za nami sliedia až sem, na parket? Koncentruje sa
tu najviac hluku. Ak túžia po zoznámení sa, toto je to najne-
vhodnejšie miesto. Mali sa dať s nami do reči pri bufete. Alebo
dole na pláži. Alebo... alebo sa mýlim a robím z komára somá-
ra.

S povzdychom som si prehrabla vlasy. Takto to ďalej ne-
pôjde. Som prehnane úzkostlivá. A smädná. Musím sa niečoho
napiť.

Vyrazila som k najbližšiemu vysvietenému stánku s občerst-

vením, lenže tam nemali vodu, ktorá by mi vyhovovala. Tri malé fľaše neperlivej minerálky som kúpila až v tom vedľajšom. Predavač mi ich podal, ja som sa po ne načiahla a plánovala som sa čo najrýchlejšie vrátiť k babám na parket.

Zvrtila som sa na päte, urobila pár krokov. Hľadela som si hlavne pod nohy, lebo tma je môj nepriateľ. Ak rýchlo prechádzam zo svetla do tmy, zakopávam a padám. Moje oči si skrátka s tou zmenou nevedia poradiť.

Preto som sústredene kládla nohu pred nohu, no rýchle tempo som nespomaľovala. Poháňali ma obavy o Heňu a Maru, o to, aby nespravili nejakú hlúposť, ktorú budú neskôr ľutovať.

A presne vtedy to prišlo. Náraz.

Bol taký prudký, že mi až zuby cvakli o seba a hlava padla dozadu. Z ruky mi vyleteli všetky tri fľaše. Vedela som, že pád je nevyhnutný, a tak som zavrela oči a čakala, kedy sa rozplácnem na tvrdej zemi.

Nič také sa však nestalo. Môjmu pádu niekto zabránil. Zachytil ma a zdvihol naspäť do zvislej polohy. Obklopila ma vôňa Stredomoria, čo som vyhodnotila ako naozaj divné. Potom som hmatom zaregistrovala čosi bavlnené (žeby tričko?) a čosi dlhé, drevené a guľaté (žeby ruženec?).

Niekoľkokrát som zažmurkala, neschopná uveriť svojim zmyslom. Chalan s ružencom na krku, ktorý vonia ako Stredomorie?

Vážne?

Potrebovala som chvíľku, aby som to spracovala, lebo, ruku na srdce, v mojich tajných romantických predstavách sa nikdy neobjavoval slušný katolík. Keď to však vezmem z druhej strany, ruky, ktoré mal okolo mňa obtočené, boli horúce a tvrdé, a jeho nos bol od toho môjho vzdialený len na niekoľko škandalózných milimetrov!

Cítila som, ako dýcha. Ako hreje. A aké je to všetko dokopy zvláštne lákavé a upokojujúce...

„Všetko v poriadku?“ zisťoval.

Pomaly som zdvihla zrak.

Na moju veľkú smolu som z tváre svojho záchrancu nevide-

la nič, lebo sme sa nachádzali mimo akéhokoľvek osvetlenia. Samozrejme. Ako inak. Jediný raz v živote sa namiesto môjho odvekého pádu na zem ocitnem v náručí nejakého chalana a vidím z neho len konček nosa, lebo všade naokolo je tma!

„Áno,“ zamrmlala som. „Ďakujem.“

Pustil ma, ale neodstúpil odo mňa. Naďalej držal svoju tvár blízko pri mojej. A pozoroval ma. Veľmi intenzívne. Cítila som, že ma pohládza očami (čo znamená, že mi hrablo, lebo on zo mňa v tej tme videl asi toľko čo ja z neho), a celá som sa z toho rozklepala. Jeho dych ma štekľil na tvári a jeho ústa... kde sú asi jeho ústa, keď sa nám takmer dotýkajú nosy?

Prešla mnou vlna nepochopiteľného vzrušenia, ktorá ma pribila k zemi. Nedokázala som sa vôbec pohnúť. A čestne priznávam, ani som veľmi nechcela ukončiť to, čo vyvolalo vo mne jeho netypické správanie.

Mala by som byť pobúrená. Bol to predsa úplne cudzí chalan.

Mala by som mu dať najavo, že mi prekáža, že je pri mne tak *intímne* blízko.

Mala by som ihneď odísť za babami.

Nič z toho som neurobila. Nechápala som samu seba. Asi mi naozaj hrablo.

„Ako sa voláš?“

„Izabela,“ vyslovila som automaticky.

Bolo počuť, že sa usmial. „Takže, Izzy. Niečo si niesla. Čo to bolo?“

Razom som sa prebrala z očarenia a začala zmätene pobe-hovať hore-dole. Posvietila som si mobilom, takže tri fľaše mi-nerálky som našla pomerne rýchlo. Napchala som si ich pod pazuchu. Vo voľnej ruke som stále držala telefón. Neodolala som a trochu si posvietila aj naňho. Teda na jeho nohy a brucho. Svietiť vyššie som sa neodvážila. Zmocnil sa ma to-tižto úplne nepochopiteľný pocit, že na to nemám právo.

Podišiel ku mne bližšie. „Máš to?“ zaujímal sa.

„Áno.“

Svetlo z môjho mobilu zrazu dopadlo aj na jeho hrudník. Neplánovane. No aj tak som si ho veľmi pozorne prezrela.

Bol to taký ten nespútaný, ležérno-športový typ, ovešaný dlhými koráľkami a tenkými striebornými retiazkami. Mal na sebe čierne tričko, okolo krku ledabolo uviazanú sivú šatku, na zápästí náramky (prekvapivo ladiace k náhrdelníkom) a na prstoch ľavej ruky dva hrubé neprehliadnuteľné strieborné prstene. Bude to znieť divne, no všetko dokopy na ňom nepôsobilo zženštene, nevkusne ani tuctovo. Džínsy nosil roztrhané. Tetovanie žiadne, aspoň nie na viditeľnom mieste.

Viem, že sú na svete baby, ktoré na podobných chalanov ležia, ale ja k nim nepatrím. Preglgla som. Hlavne to posledné by som si mala v hlave opakovať ako mantru. Ja. K. Nim. Nepatrím.

„Kam si mala namierené predtým, ako si do mňa vrazila?“ opýtal sa ľahkým konverzačným tónom.

„Ponáhľala som sa za kamoškami. Ehm, vlastne už dávno som mala byť pri nich. Takže idem.“

Zmĺkla som, vedomá si toho, že trepem – kvôli pocitom, ktoré vo mne vyvolal a ktoré som si odmietala pripustiť.

„Vďaka tebe mi tma prvý raz v mojom živote nedala knockaut,“ vyslovila som ešte popravde a pratala sa odtiaľ, akoby mi horelo za päťami.

Dúfam, že tohto zvláštneho chalana už nikdy viac neuvidím, pretože mám tendenciu vešať mu na nos aj to, čo som ešte nijakému cudziemu príslušníkovi mužského pohlavia na nos nezavesila.

LUBOŠ

Sám so svojím svedomím v kletke štyroch stien som si toho užil viac ako dosť. Preto som súhlasil, že sem prídem. Sem, do veľkého rekreačného areálu, kde sa tento júnový víkend zhodou okolností aj čosi deje.

Väčšinou som len pozoroval. A šiel tam, kde šli Franko a Dano. Zábava sa pomaly rozbiehala, dievčatá sa pozoruhodne vrteli a pivo malo tú správnu teplotu. Začal som veriť, že tu konečne prídem na iné myšlienky.

A potom sme nadľabili na tie tri baby. Hlavne mňa a Franka na nich niečo nenormálne priťahovalo. Tá netypicky vysoká blondína so superkrátkymi vlasmi sa páčila jemu. Ja som pre zmenu nevedel spustiť oči z drobnej dlhovlasej Izabely.

V absolútnom tichu sme s Frankom stáli ako vrastení do zeme a plytko dýchali. Čím dlhšie sme ich pozorovali, tým sme im chceli byť bližšie. A ešte bližšie.

Vyzeralo to tak, že nepotrebujú okolo seba žiadnych samozvaných majstrov sveta. Na nikoho sa nevešali, nikomu sa nepodlizovali. Skvele sa bavili aj sami. Bolo mi to sympatické.

Stále sa na niečom chytľavo smiali. Doteraz som netušil, že je to vôbec možné. Pristihol som sa pri tom, že sa vďaka nim smejem aj ja, hoci absolútne netuším na čom. Pre mňa osobne to bol malý zázrak. Tak naozajstne, od srdca, som sa nesmial už celú večnosť.

Neboli vulgárne. Franko tipoval, že sú asi kresťanky. Ich slovník totižto neobsahoval žiadne hrubé výrazy označujúce ľudské pohlavné orgány, pohlavné splynutie či hocičo okolo toho. To som tiež oceňoval. Na mieste, kde som strávil posledný polrok svojho života, som sa takých výrazov napočúval až až. A pochopil som, že ak niekto v jednej vete použije viac vulgarizmov ako normálnych slov, dosť to vypovedá o jeho inteligencii.

Mnohé cudzie baby, okolo ktorých sme prechádzali, sa akoby predbiehali v tom, ktorá vykrikne šľavnatejšiu nadávku

a vyfajčí viac cigariet. Nahlas rozoberali svoje playlisty plné pesničiek o nenávisti a recitovali anglické texty so skrytým významom, ktorému nerozumeli.

Mňa to nezaujalo. Nestál som o neženské a neprístojné správanie, aj keby bolo schované v príťažlivom obale.

Hľadal som niečo iné.

Vtom mi zrak opäť pristál na *nej*. Na Izzy so zvonivým smiechom a s hustými vlnitými hnedými vlasmi. Mal som na ňu šťastie. Dnes som sa dostal do jej blízkosti už dokopy trikrát, no stále som sa nemohol vynadávať na tie jej vlasy. Ich jednotlivé pramienky ozvlášťňoval melír vo farbách dúhy. Siahali jej až po zadok, a to bol zadok, kámo, aký sa len tak nevidí!

Bol som si vedomý toho, že na ňu zízam ako idiot a že ona to pravdepodobne cíti, no nemohol som si pomôcť.

Prvý raz ma zaujala pri vode. Dnes podvečer. Prišla aj so svojimi dvomi kamoškami do požičovne lodí. Bola bosá a v pupku sa jej trblietal sexi pírsing. Postávala na brehu oblečená len v bielych bikinách, ktoré toho odkrývali viac ako zakrývali, vyčesávala si tie dlháske vlasy do drdola na temene hlavy a zrakom pohľadzala prírodu okolo seba. Potom vysadla na vodný bicykel so šmýkačkou. Máčala si nohy vo vode, zatiaľ čo jej kamarátky odušu pedálovali.

Keď ich vypožičané plavidlo prechádzalo popri mojom kajaku, tak sa na mňa usmiala. Vlastne ma obdarila iba nepatrným nadvihnutím kútikov úst, no ja som z toho okamžite dostal triašku. Slnko ma pálilo do chrbta, ale moja koža bola posiatá zimomriavkami.

Druhý raz sme sa stretli, keď do mňa nečakane vrazila pri stánku s nápojmi.

A tretí raz... ten sa dial práve teraz, pri provizórnom tanečnom parkete.

„Kde si doteraz trčal?!“ vyštekol Franko, keď som sa konečne vrátil aj s tromi čapovanými pivami. Nemal dobrú náladu, lebo veci sa nevyvíjali tak, ako chcel.

Uškrnul som sa. „Maľoval som si obočie, čo iné?“ Vonkoncom som mu nemienil vešať na nos, s kým som sa pred chvíľou zoznámil. Ukázal som hlavou na parket, kde sa ešte

stále bláznili Izabeline kamarátky. „Niečo nové?“

„Nič.“

„Veď sa na ne pozri,“ vzdychol Dano. „Tie nevnímajú nič, iba seba navzájom.“

Pokrčil som plecami. „Neprišli sem na lov. Na tom sme sa predsa vzáčne zhodli, tak čo ťa škrie? Že sa ony bavia? Alebo že sa ty nebavíš?“

Franko sa po mne zahnal svojou medveďou paprčou.

Stihol som včas uskočiť. Našťastie.

„Teba počas čakania na to pivo nečakane osvietilo,“ zapáral do mňa Franko. „Hotový mudrc zo severu.“

Dano sa uchechtol.

„Máš plán, Ľuboško?“ nedal mi Franko pokoj. „Sem s ním.“

„Začni myslieť hlavou, nie tým, čo máš v gatiach, a možno na niečo prídeš.“

Tentoraz som to schytil. A poriadne.

Franko vždy vytŕčal z davu. Mal mohutnú, hrozivo vyzerajúcu postavu, dlhé ruky aj nohy a silu medveďa. Vďaka tomu na ostatných pôsobil obľudne a neprístupne. Bol to však dobrák od kosti, veľké srdce uväznené v tele zápasníka, a ja som si ho veľmi rád doberal. Mlátiť som sa s ním nemienil, ani naočko, no trošku provokácie mu nezaškodí. Musí sa trochu uvoľniť, ak si chce nájsť dievča.

Začal som ho naháňať okolo Dana. Pokrikovali sme po sebe, žartovali a Dano nás neúspešne krotil. Toto naše neplánované divočenie priťahovalo pozornosť.

A to bol môj cieľ.

Franko konečne pochopil, o čo mi ide. Rozbehol sa k parketu, k objektom nášho dnešného dlhého pozorovania, a zahral sa na obeť, ktorú prenasleduje *nebezpečný predátor*.

Prudko som zastal a nechal Franka, nech si užije plnú pozornosť dievčat. Možno sa jedno z nich chytí.

Dúfal som, že to nebude Izzy.

„Ty si to dokázal,“ vyriekol Dano ohromene, keď sa pripojil k môjmu nečinnému postávaniu na okraji parketu. „Veľký medveď je v žiare reflektorov.“

„Improvizoval som.“

Dano prikývol a spolu so mnou so zatajeným dychom sledoval, čo sa bude diať ďalej.

„Ktorý z vás je ten obávaný predátor?“ prihovorila sa nám so smiechom tá vysoká blondína, Mara, ako som sa dozvedel neskôr.

Prv ako ma stihol Franko bonznúť, namierila na mňa obviňujúci ukazovák Izabela. „Ty! Ty si ten...!“

Nedopovedala. Hľadela na mňa ohromene a zároveň nevedriaco. Hrdo som vypol hrud' a namieril na ňu svoj ukazovák. Potom som jej venoval široký úsmev.

Ostatní si mysleli, že Izabela má skvelú intuíciu a že ma odhadla lepšie ako jej kamošky. Lenže ona sa snažila prežiť niečo iné. Spoznala ma. Samozrejme, veď po mne veselo tancovali laserové efekty z diskotéky. Svetielkoval som tam ako vianočný stromček. A ona zo mňa nespúšťala oči.

Nadobudol som pocit, že ma viní absolútne zo všetkého, lebo aktuálny vývoj situácie sa jej nepozdával. Všetko na nej kričalo, že nás troch by najradšej vôbec nikdy nestretla.

Priskočil som k nej a položil jej na pery štyri prsty pravej ruky.

„Ticho,“ adresoval som jej nečujne. „Už ani slovo.“

No nevedel som prísť na to, či chcem, aby ostatným nevytárala, že sa už poznáme, alebo aby nepokazila Frankovi radosť.

Spražila ma nepekným pohľadom, no prikývla. Aspoň to.

Pomaly som zložil ruku z jej pier. Odísť od nej sa mi však ešte nechcelo, preto som si vychutnával pohľad na ňu a bolo mi úplne jedno, čo si o tom pomyslia chalani. Bol som skrátka rád, že je tu, pri mne.

Zrazu si jej pozornosť vynútil pre baby absolútne neodolateľný Dano.

„Ahoj,“ povedal a predstavil sa.

Zagúľal som očami. Naozaj skvelé načasovanie, kámo.

Dano skĺzol pohľadom po jej postave. Neodolal som a urobil to isté. A zase sa mi raz podlomili kolená. Na to, aká bola Izabela drobná, mala neuveriteľne ženské krivky.

„Spĺňam požiadavky?“ spýtala sa sarkasticky.

Dano sa zazubil. „Si chutná, ale primladá. Teda aspoň pre

mňa. Lenže tuto Ľuboš,“ potľapkal ma po chrbte, „nevie odo-
lať nelegálnym sexuálnym vzťahom, hehe.“

Toto bola jedna z mnohých vecí, ktoré som na Danovi ne-
znášal. Odkedy vedel, že som klesol na absolútne dno, neustále
to vyťahoval pred cudzími ľuďmi.

„Nikoho si tým nepobavil, Dano,“ precedil som cez zuby.

Izabela si nás prestala všímať. Podišla k svojim veselým
kamarátkam, no netvárila sa bohvieako nadšene. Zdalo sa, že
na ňu nezapôsobila Danova fyzická krása ani to, ako ľahko
sme sa my chalani votreli do jej čisto babskej partie.

Nechápal som, čo je vo veci. Jej kamošky nevyzerali nespo-
kojne. A my chalani sme boli v úplnej pohode. Nerobili sme
nátlak. Slušne sme sa zoznámili, slušne sme sa bavili. Dano
vytiahol svoje zábavné storky. Franko mu zakontroval. A baby
sa veselo rehlili. Nezdalo sa, že by im bolo s nami nepríjemne.

Tak čo tej Izabele prekáža?

Nijako extra som neregistroval, kam ideme, len som zamys-
lene nasledoval väčšinu. Dano navrhol, aby sme šli ešte piť.
Izabela sa proti tomu ihneď postavila. Nechcela, aby jej
kamošky stratili súdnosť. Bránila ich, bála sa o ne. Keďže bola
jedinou osobou, ktorá protestovala, Dano ju od ostatných od-
háňal ako otravnú muchu.

Ona sa nedala. Pred Frankom mala trochu rešpekt (to pre
ten jeho výzor), ale keď išlo o blaho jej kamošiek, vzoprela sa
i jemu. Bola zrejme taká. Všímavá, úprimná, starostlivá. Dano
však nadobudol pocit, že Izabela kazí všetkým náladu.

A potom zrazu zmizla. Normálne sa prepadla pod zem.

Zastal som a poobzeral sa na všetky strany. Niekoľkokrát.

Nebolo po nej ani stopy.

Pritom ešte pred chvíľou tu poletovala ako dúhový motýlik,
chalanom nebojácne oponovala, babám vyhovárala nebezpečné
nápady. Kde, doriti, je?

Ostatní, zabratí do družného rozhovoru, kráčali ďalej. Iza-
bela im nechýbala.

„Hej, Heňa!“ príbehol som s búšiacim srdcom k jej kamarát-
ke. Vycítil som, že k tejto kyprej etno čiernovláske má Izabela
oveľa bližší vzťah ako k nohatej amazonke Mare. „Nespomína-

la ti Iza náhodou, kam ide?“

„Nie, prečo?“

„Len tak. Kamsi sa stratila...“

Heňa sa už-už nadychovala, že mi na to čosi povie, no Dano ju predbehol.

„Chýba ti?“ zatiahol uštipačne.

Nečakal na moju odpoveď. Objal Heňu okolo pliec a niečo jej začal húst' do ucha.

„Ja ju nájdem,“ oznámil som ich vzd'ľajúcim sa chrbtom.

Skrútil som sa na päte a chvíľu nehybne pozoroval okolie. Rozpamätal som sa, približne v ktorom úseku našej púte sa Izzy vyparila, a rýchlo som tam bežal.

„Izabela!“ skríkol som.

„Tu som.“

Až som nadskočil od ľaku, lebo ten hlas bol blízko, no obrys postavy žiadny.

„Kde presne?“ chcel som vedieť.

„Tu. Na zemi.“

Bezmyšlienkovite som vytiahol mobil a posvietil si ním pod nohy.

A naozaj. Ležala rozpl'asnutá na bruchu, dlhé vlasy s dúhovými pramienkami rozhodene na všetky svetové strany. Vstať sa jej však akosi nechcelo.

„Čo tam robíš?“ opýtal som sa v totálnom pomykove. Určite nebola opitá, tak prečo sa váľala po zemi?

„Čo asi?“ odvrkla. „Žeriem prach.“

Čupol som si k nej netušiac, čo si mám o tom všetkom myslieť. „Treba ti pomôcť?“

„Netreba. Viem vstať aj sama. Nie som neschopná.“

„To som predsa nepovedal.“

„No myslel si si to.“

Fajn. Bod pre ňu. „Zranila si sa?“ vyzvedal som ďalej.

„Netvár sa, že ťa zaujímam,“ oborila sa na mňa. „A nesviet mi tým mobilom do očí, prosím ťa. Potom to bude ešte horšie.“

Zamračil som sa. „Čo bude horšie?“

Neodpovedala. Iba si sťažka povzdychla.

„Izzy, vôbec ti nerozumiem. Chcel som byť len trochu ná-

pomocný. Prepáč, ak Ťa to uráža.“

Pomaly sa začala zviechať na nohy. „Neznášam, keď padám,“ prehodila akoby mimochodom.

Prikývol som a nespúšťal z nej oči. „Fajn.“

„Je tma.“

„Áno, to je.“

„A ja v tme nevidím.“

Usmial som sa. „To ani ja nie. Veď preto som si musel na teba posvietiť.“

„Naozaj mi nerozumieš,“ schladila ma.

„Tak mi to vysvetli.“ Rozhodol som sa hrať jej hru. Čo som mohol stratiť?

„Normálni ľudia sa v tme vedia ako-tak orientovať. Vidia aspoň obrysy toho, čo sa pred nimi nachádza.“

„No a?“

„Ja nevidím ani tie. Nevidím *nič*. Preto ma tak vytočilo, keď si mi svietil telefónom do očí. Rýchly prechod zo svetla do tmy spôsobuje, že som nemotorná a dezorientovaná.“ V hlase jej zaznelo veľké zúfalstvo. „Volá sa to šeroslepotá, chápeš? Nedokážem prejsť ani ten kúsok od tanečného parketu do kempu bez toho, aby som neskončila na zemi. Bez asistencie nenájdem ani náš stan. A nesmej sa mi.“

„Nesmejem sa ti. Premýšľam.“

Naozaj som sa nesmial. Skôr som si dával dve a dve dokopy. Keď mi predtým v návale úprimnosti povedala, že moje pohotové náruče zabránilo tomu, aby jej tma dala knockaut, odhalila mi tým veľkú pravdu.

„Prečo si si počas cesty sem nesvietila pod nohy?“

„Mala som v hlave iné veci.“

„Ako napríklad záchranu kamarátok pred nebezpečnými predátormi?“

„Tak nejako.“

„Čo ti mám na to povedať, Izzy? Každý máme niečo. Ty si šeroslepá, ja mám alergiu na slnko. Tak,“ luskol som prstami, „keď je už teraz medzi nami jasno, môžeme sa pohnúť ďalej, čo povieš?“

„Uhm,“ súhlasila.

„A nechcem vidieť žiadne slzy,“ doberal som si ju veselo.

Vystrela sa ako urazený bodliak. „Ja neplačem. Nepriznala som sa ti so svojím tajomstvom preto, lebo by som sa ľutovala. Už som si na tie svoje pády zvykla.“

„Tak poďme.“

„Dobre. Poďme.“

Vybrala sa však nesprávnym smerom. Chvíľu som kráčal po jej boku a svietil mobilom pod nohy, no napokon mi to nedalo. Musel som sa ozvať.

„Izzy?“

„Hmm?“

„Si si istá, že vieš, kam ideš?“

Zarazene zastala. „Ja... no...“

Povzdychol som si. „Pozri, s tou šeroslepotou som ti to zožral. Lenže to, že máš ešte aj mizerný orientačný zmysel, je veľa i na mňa. Bol by som rád, keby si prestala hrať divadielko a vrátila sa na správnu cestu.“

Bez slova sa zvrtila na päte.

Nasledoval som ju.

Pridala do kroku.

Aj ja som zrýchlil.

Hnevá sa? Dobre. Nech sa len hnevá.

Ak sa stratí v kempe, stačí, keď nájde hlavnú uličku, na ktorú sa napája všetko ostatné. Tá je relatívne osvetlená. Potom sa môže orientovať podľa budov, číselných označení jednotlivých stanovišť, veľkých rozvodových skríň alebo podľa hlasu a smiechu svojich kamošiek. Tie predsa rozpozna aj v tme, nie?

Kľučkovali sme pomedzi všakovaké stany a karavany. Došli sme na hlavnú uličku. Tam som zastal.

Ona nie.

Nechápavo som na ňu pokukával. Pokračovala v chôdzi. Zmizla aj z dosahu svetla z môjho mobilu. A stále pokračovala ďalej. Akoby sa nechumelilo.

Nevydržal som to a zreval: „Izabela!“

Zastala ako prikovaná.

„Vráť sa!“

Obzrela sa za mojím hlasom. Nechal som mobil svietiť, aby

ju aspoň to svetlo viedlo správnym smerom. No ona sa vybrala úplne mimo miesta, kde som stál.

Porazí ma z nej. Určite to robí naschvál!

Chvíľu som jej váhavé, neisté kroky pozoroval. Blúdila dookola, tápala v tme. A potom, priamo pred mojimi očami, zakopla a capla na zem. Keby som to nevidel, nepovedal by som, že človek dokáže tak nedôstojne zaryť nosom do hlíny.

Ona to dokázala.

A presne v tej chvíli som zapochyboval o tom, že to na mňa hrá.

„Izabela?“

„Som v poriadku,“ precedila cez zuby, keď na ňu dopadlo svetlo z môjho telefónu. „Nerob si starosti. Asi som zakopla o upevňovacie lanko alebo čo. Prežijem to.“ S vysoko vztýčenou hlavou sa pozviechala, len aby mi dala najavo, že má všetko pod kontrolou. „Cestu k nášmu stanu nájdem aj sama, iba mi to chvíľu potrvá.“

„Iste,“ zatiahol som ironicky.

Stáli sme oproti sebe a odhadovali sa pohľadmi.

„Stojíš mi v ceste,“ prehovorila hlasom, ktorý nepatrne zakolísal. Žeby si už nebola sama sebou taká istá?

„Uhnem, až keď mi ukážeš, ktorým smerom sa chceš vydať,“ vyslovil som mierne.

Ukázala.

Pokrútil som hlavou, že tam určite nie.

Ukázala teda inam.

Opäť som pokrútil hlavou.

Zvesila plecيا. „Môžeš ma trochu naviesť?“

Môžem. No ešte ju potrápim pár otázkami.

„Ukáž mi, kde je hlavná kempová ulička.“

Ukázala. Váhavo, ale nesprávne.

Svietil som jej mobilom do tváre. Náročky. Musel som vidieť jej výraz. Túžil som ju prichytiť pri tom, ako ma klame a zavádza. Lenže čím som svietil na ňu viac, tým mi tíklo srdce splašenejšie. Nehrala to.

Skutočne bola v tme bezradná.

„Vysvetli mi, ako funguješ potme, keď sú s tebou kamarát-

ky? Keby ste šli dnes večer z tancovačky do kempu len vy tri, samy, bez nás, ako by to prebiehalo? Kto by na teba dohliadal?“

„Držala by som Heňu a Maru pod pazuchami,“ priznala so sklonenou hlavou. „A obe by mi svietili mobilmi pod nohy.“

Natiahol som k nej ruku dľaňou nahor. „Chyť sa ma.“

Cúvla. „To... nemusíš. Stačí, ak ma budeš navigovať slovne a pôjdem aj sama.“

„Chyť sa ma,“ nástojil som potichu.

Ani sa nepohla. „Nie si môj typ,“ vmietla mi absolútne nečakane do tváre.

Otriasol som sa. Čože?

„Čo to má s tým spoločné?“ spýtal som sa nahlas. Vôbec som sa v tej babe nevyznal. O čom to zase točila?

„Len aby medzi nami nedošlo k nejakému nedorozumeniu.“ Tvárila sa smrteľne vážne.

Je pre ňu dôležité, aby som to vedel? Dobré.

„Beriem na vedomie,“ uistil som ju. „A teraz mi, prosím ťa, daj ruku.“

Neznesiteľne pomaly ku mne podišla a opatrne vložila dľaň do tej mojej. Hneď som to využil vo svoj prospech a potiahol ju k sebe tak prudko, až do mňa narazila. Opäť.

Vzhladla ku mne, ústa sformované do prekvapeného ó. Ni-jaký podraz z mojej strany nečakala. Vytýčila hranice. Presvedčila samu seba, že moju pomoc nechce. Ukázalo sa však, že ma *potrebuje*. Dnes. Teraz.

Bola veľmi zvláštne dievča, ale človek sa s ňou aspoň nenu-dil.

Sprisahanecy som sa k nej sklonil. „Tomuto všetkému sme sa mohli vyhnúť, Izzy, keby si mi hneď na začiatku povedala, že ťa nemám púšťať z náručia.“

„Pomyslel by si si o mne, že nie som celkom kompletná,“ zamrmlala.

„A čo si mám myslieť o tebe teraz, hm?“ usmial som sa. „Pozri sa na nás. Sme presne tam, kde sme dnes večer začali.“

Držal som sa pri nej blízko, oveľa bližšie, ako sa patrilo, a zhlboka vdychoval jej sladkú vôňu. Neodstrčila ma od seba